

Я той, що греблі рвав

Воронько Платон Микитович

«... Той, що греблі рве».

Леся Українка

«Лісова пісня»

Я той, що греблі рвав.
Я не сидів у скелі,
Коли дуби валились вікові.
У партизанській лісовій оселі
На пережовклій, стоптаній траві
Лежав, покритий листям пурпуровим.
І кров текла по краплі крізь бинти.
А Лісовик з обличчям сивобровим
Питав мене:
— Чи всі порвав мости?
— Усі... —
Тоді, схилившись наді мною,
Сиділа ніжна Мавка цілу ніч,
Туманною повита пеленою,
Із карабінним чересом опліч.
Вона, зітхнувши, почала співати:
— Чому ж сього не можна запитати?
Он, бачиш, там питає дика рожа:
«Чи я хороша?»
А ясен їй киває в верховітті:
«Найкраща в світі».
— Ти найкраща в світі...
Врятуй мене,
Бо там на синім Пруті
Іще стоять не зірвані мости.
По них повзуть прожерливі і люті
Зелені змії.
— Можу принести
Жив-гой-трави...
Од смертного полону. —
І принесла, оббігавши луги.
І полетіли ферми й ланжерони
На прикарпатські гострі береги
У грозовому реготі веселім.
Я той, що греблі рвав,
Я не сидів у скелі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/ya_toi_scho_hrebli_rvav